

Natchnione usta umilkły Proroków

Pieśń na Trzy Króle - *na mieszane głosy*

Małczyński @ Klonowski 1867

[Klon, t.I, pieśń 124, str. 207.]

Canto.
Alto.
Tenore.
Basso.

1. Na - tchnio - ne u - sta u - mil - kły Pro - ro - ków,

5

A głos a - niel - ski ro - zległ się w Be - tle - mie:

9

Speł - nio - ne cza - sy nie - bie - skich wy - ro - ków,

13

Sło - wo prze - dwie - czne zstę - pu - je na zie - mię.

1. Natchnione usta umilkły Proroków, – A głos anielski rozległ się w Betlemie:
– Spełnione czasy niebieskich wyroków, – Słowo przedwieczne zstępuje na ziemię.
2. Nieogarniony, w Trójcy niepojęty; – Przedwieczny w czasie swój początek bierze
– W łonie Dziewicy bez zmały poczętęj – Niosąc dla ziemi pokoju przymierze.
3. Ducha potęgę olśnięta D[z]iewica, – Poczęła w chwili, gdy na zwiastowanie
– Rzekła w pokorze: Pana Służebnica, – Niechaj się według słowa Jego stanie.
4. A nad Dziewicą schyloną w pokorze – Niebieskie Duchy z pieśnią się unoszą,
– W świętym zachwycie czczą wyroki Boże, – Cześć Wcielonemu w Matce Jego głoszą.
5. Miłości pieśnią z uczuciem nadziemskim – Uwielbiaj, ziemio, cuda w Nazarecie,
– Sercem powitaj w żłobku Betleemskim – Z Dziewicy świętęj narodzone Dziecię.
6. Pierwiastki uczuć składają pasterze – Wiedzeni blaskiem gwiazdy Betleemu,
– Spieszą i Króle pokłonić się w wierze – Sprawcy zbawienia i Panu swojemu.
7. Dziecię i matka przyniesione dary – Z tkliwem wejrzeniem od mędrców przyjmują:
– Wyraz miłości, to wyznanie wiary, – Nad wszystko serce, z jakim ofiarują.
8. Z rozlicznych krain ziemi okolicy – Bracia my różni zwyczajem i mową,
– Wiarą złączeni w tęgą świętęj stolicy – Cześć Wcielonemu wzniesmy pieśnią nową.
9. Bo jednę matkę, synowie kościoła – W słodkim uczuciu chowamy wspomnienie
– Panny wybranej przez usta Anioła, – Jęj syna, który przynosi zbawienie.
10. My powołani od wschodu, [i] zachodu – Gwiazdą mistyczną Twęj łaski o Panie,
– W nowém Betleemie, u świętego Grodu – Twęj staręj wiary składamy wyznanie.
11. Z kościołem świętym szczęśni sojusznicy – Za dar ten drogi, zakład Twęj miłości
– Niesiem Ci Panie w przybytku świątyni- W jedności uczuć wyrazy wdzięczności.
12. Zbawco nasz drogi za Twojém natchnieniem – Ogłaszać mamy dzieło odkupienia.
– Wesprzyj nas, wesprzyj potężnym ramieniem – A słabe serca duchem poświęcenia.
13. Potęgą wiary niech serca zdobyte – Miłością Ciebie zapalą się w pełni;
– Niech je uświęcą łaski Twe obfite – Tryumf Twęj chwały w kościele się spełni!
14. Zachowaj, Panie, dnie dla nas drogie – Następcy Piotra Namiestnika Twego;
– Błogosławieństwo i dary Twe mnogie – Zsyłaj przez Niego dla ludu wiernego.
15. A gdy uczucie, co stłumić niezdolą – Czasu potęga i przemiany losu
– W dali od Braci, za Ojczyznę woła – Przyjmij wołanie pokornego głosu.
16. W obrazie wspomnień gdy myśl ma przywodzi – Ziemię rodzinną, wiarą Mieczysława*),
– W tęgą chwilę serce ta pociecha słodzi, – W gronie narodów nie zgasła jęj sława!
17. Pamięć, że Twoja potężna przyczyna – Czuwa nad nami o Niepok[a]lana
– Podnieca serca, uproś więc u Syna – Łaski i dla nas, u naszego Pana. – Boga Rodzico!

Amen.

Małczyński.

„Szczęble do nieba” Teofil Klonowski, Poznań 1867; str. 208, pieśń 124.

*) - Mieszka.